

ля Бабака, директора РЦЗ Олександра Калюха. «Азалія» досягла першого успіху на обласному конкурсі аматорських фільмів, де стрічки «Експеримент» та «Є думка» стали призерами. Проте через кілька років Юрій Калюх з товаришами приймали нові поздоровлення з нагоди ще більшого успіху — їх фільм «Де ти, моя стежино?...» зайняв перше місце на всеукраїнському конкурсі аматорських стрічок. Роздуми про

роминучість людського буття. Красива природа парку постає перед глядачем у різні пори року, а образи-символи супроводжуються проймаючою до глибини душі музикою. Ця особлива смислова роль звуку і музичного оформлення, зокрема, характерна для творчого почерку режисера Ю.Калюха. Розвиваюча набуті вміння поетично висловити те, що найбільш повно можна виразити лише на екрані, він з Аллою Машлай та Ана-

по жанру до тележурналістики, присвячених святкам чи урочистим подіям в районі і країні: «Друзів збирає Агатівка», «Коломийська осінь», «Свято в музичній школі» та інші. Вкрай сучасний стан з матеріалами для зйомок, транспортом для поїздки, та й умови роботи далекі від ідеаль-

Мистецтво

Десятиріччя гощанського кіно

«Азалія» — так поетично назвали свою кіностудію при районному Будинку культури ентузіасти-аматори мистецтва екрану, які згуртувалися в колектив наприкінці 80-х років. Відтоді пройшло більше десятиріччя, і на черговий творчий вечір-звіт кіномитців прийшли численні шанувальники фільмів «Азалії», аби знов відчуті глибоку поетичність, непересічний філософський пафос у схвалюваному художньому осмисленні нашого буття, минулого і сучасності ріднокраю, почути розповідь режисера студії Ю.Я.Калюха.

Кожен фільм, за словами Юрія Ярославовича, — це етап у творчому становленні студійців вчителя Петра Шолодька, журналіста Володимира Гуменюка, культуртреєвника Алли Машлай, звукооператора Анато-

лю української родини біля старої хати-пустки, оригінальне звукове оформлення кожного епізоду-символу, використання знайомих популярних мелодій для позначення кожного етапу вже пройденого в цій хаті людського життя, інші непересічні творчі знахідки режисера, звукооператора, сценариста в своєму поєднанні визначили велику популярність фільму. Того ж року кіностудія було присвоєно почесне звання «народна самодіяльна».

Прагнення поетично розповісти про старовинний парк у Гощі студійці втілили у новій стрічці «Останній бал Валевських», де розповідь про долю парку, його господарів графів Валевських ведеться від імені старої липи. Казковий сюжет сценарію доповнюється шемдивими мелодіями з класичних творів музики, особливим пафосом ностальгії у роздумах про ско-

толієм Бабаком створюють новий фільм «Людина в планеті старість». Образ старого стомленого чоловіка, який бредє через хащі, поля, зневірених і пригнічених хаосом буденності, контрастує з картинами ясності і гармонії, притаманні дитинству, молодості. Глядачу передається напружено-загострене відчуття світу старості, а сприйняття дійсності екранним образом проектується у сьогодення, примушує замислитись над сенсом життя... Можна сказати, що фільм продовжив і тему стрічки «Де ти, моя стежино?...», і успіх у глядача. На різних фестивалях і конкурсах ці роботи гощанських аматорів відзначались як кращі. Вони демонструвались в Києві і Житомирі, Одесі і Львові, інших містах України. Останнім часом Юрій Калюх та студійці зняли ряд стрічок, близьких

Кадр з фільму "Останній бал Валевських".

них. Але студія кіномитців сформувалась, повірила в свої сили, сказала своє вагомє слово в аматорському кінематографі.

В невеликій кімнаті районного Будинку культури зберігаються призи з фестивалів і конкурсів: скляна булава, вази, почесні грамоти. Вони і пам'ять, і стимул до нових творчих пошуків, фільмів. А ще — своєрідне запрошення до підтримки «Азалії», аби студія не канула в небуття, як її сестри в інших районах Рівненщини.

Анатолій КАРДАШ.